

ע"פ 67249/11/16 - ישראל טבדידשוילי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 67249-11-16 טבדידשוילי(אסיר) נ' ישראל
תיק חיצוני: 364/07 בית המשפט השלום בקריות

בפני	כבוד השופטת עדי חן-ברק
מערערים	ישראל טבדידשוילי (אסיר)
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

לאחר עיון בבקשה, בתגובה, ובתשובה, ולאחר שמיעת הצדדים בדיון שהתקיים בפני אתמול - דין הבקשה להידחות.

1. כאמור בסעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי רשאי בית המשפט, לבקשת המערער, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו- 200 לחסד"פ.

אכן כאשר מדובר בהליך פלילי אין צורך בקיומו של "טעם מיוחד" לשם מתן ארכה להגשת הערעור.

יחד עם זאת, בית המשפט העליון קבע לא אחת כי אין משמעות הדבר כי מתן ארכה בהליך פלילי ייעשה כדבר שבשגרה שהרי זהו היוצא מן הכלל ולכן אין ליתן ארכה להגשת ערעור בפלילים אלא בהתקיים "**טעם ממש** המניח את הדעת" (בש"פ 5988/06 **נגר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 25/7/06); בש"פ 6125/09 **רבין נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 11/8/09)).

2. בבחינת קיומו של טעם ממש המניח את הדעת לאיחור בהגשת ההליך, יש לשקול, בין היתר, את משך האיחור; ההצדקה הנטענת לאיחור וכן את מהות ההליך העיקרי וסיכויי הלכאוריים, כאשר אין מדובר ברשימה סגורה של שיקולים, אלא על כל מקרה להיבחן לגופו בהתאם לנסיבות הרלוונטיות.

3. במקרה דנן מדובר באיחור של למעלה מתשע שנים(!) בהגשת הערעור.

המבקש הורשע ביום 8/8/2007 עפ"י הודאתו בהחזקת סמים מסוכנים שלא לצריכה עצמית, זאת לאחר שהובא לדיון בצו הבאה, משלא התייצב לדיון קודם.

בדיון אליו התייצב המבקש, הוא הודה בעובדות כתב האישום, הורשע ונגזר דינו לשישה חודשי מאסר על תנאי.

4. טענת המבקש היא כי יש לראות את ההליך בבית המשפט קמא כהליך בטל מאחר שהמבקש הורשע מבלי שניתנה לו הזכות לעיין בחומר החקירה, ומבלי שניתנה לו האפשרות לדחות את מתן תשובתו לכתב האישום ב- 48 שעות.

עוד נטען כי הסיבה לאי הגשת הערעור במשך כל השנים הללו נעוצה בכך שהמבקש לא ידע ולא הבין מהם הפגמים שנפלו בהליך הקודם (שכן לא היה מיוצג), ורק עתה משנדון הליך חדש ונוסף של המבקש בו בקשה המשיבה להפעיל התנאי, נבדק התיק הקודם והתגלו הדברים.

5. אין בידי לקבל טענות המבקש.

דומה כי גם אם אכן נפל פגם מסוים בהליך בבית המשפט קמא, אזי, לא נגרם למבקש עיוות דין. מכאן ובהתאם לסעיף 215 לחסד"פ יש לדחות טענותיו.

הודאת המבקש כפי שעולה מהפרוטוקול אינה הודאה לקונית.

המבקש אף הגדיל והסביר במסגרת טיעוניו לעונש מדוע ביצע המעשה: **"זה היה בתקופה של הגירושין שלי, מאז אני לא נוגע בסם.."**, וגם היום במסגרת בקשתו אין הוא טוען לחפות או חשש להרשעת שווא, ומכאן סביר לקבוע כי גם לו היה מוגש ערעור במועד סמוך למתן גזר הדין - לא הייתה מתקבלת תוצאה אחרת.

האמור לעיל מקבל משנה תוקף וחשיבות בשים לב לחלוף השנים שעברו, כאשר אף אין כל טענה כי המבקש לא קיבל לידו את גזר הדין, ומכאן שיכול היה לפנות לעורך דין במהלך כל השנים הללו, לבחון ההליך הקודם, ולהעלות טענות במועד סמוך בהרבה.

6. נוכח האמור לעיל ובשים לב לאיחור הממושך, וסיכויי הלכאורים הנמוכים של הערעור, כאשר אף ברור כי הטעם האמיתי להגשת הערעור במועד זה (בחלוף למעלה מ- 9 שנים ממועד פסק הדין קמא), נעוץ בעובדה כי כנגד המבקש מתנהל הליך חדש בו מבוקש להפעיל את המאסר על תנאי שנגזר עליו בהליך נשוא הערעור - הרי שיש להעדיף אינטרס סופיות הדין והוודאות המשפטית.

לא נעלם מעיני כי הגישה הנוהגת בערעור על פסק דין פלילי הינה נקיטת יד רחבה יותר בנוגע לבקשות להארכת מועד להגשת ערעור, ואולם על אף גישה זו אין משמעות הדבר כי ידו של הנאשם על העליונה וכל נימוק שיעלה להפרת סדרי הדין יתקבל (בש"פ 8758/01 מדינת ישראל נ' רזינשווילי, ניתן ביום 12/2/02), ובנסיבות המקרה דנן שפורטו לעיל - דין הבקשה להידחות.

ההחלטה ניתנה בסמכותי כרשמת.

ניתנה היום, כ' כסלו תשע"ז, 20 דצמבר 2016, בהעדר
הצדדים.